

IBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLEMAN, LUCY

O vară în Provence / Lucy Coleman. - București : Librex Publishing,
2024

ISBN 978-606-8998-75-6

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Simona Frâncu

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: corectura.ro

Copyright © Lucy Coleman, 2020

This translation of *Summer in Provence* is published by
arrangement with Lucy Coleman

Cover design: Alice Moore Design

Cover Photography: Shutterstock

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

LUCY
COLEMAN

O vară
în
Provence

*Traducere din limba engleză
de Loredana Frățilă-Cristescu*

Librex Publishing,
2024

Bate vântul schimbării

E binecuvântare ori blestem să te naști cu o voce interioară... una care se trezește nepoftită și te umple de un sentiment de așteptare și agitație?

N-ajută nici faptul că mi-a plesnit capul de durere toată ziua. În ultima oră însă m-a săgetat în ochiul drept o durere cunoscută, care acum a devenit stăruitoare. Crește în intensitate chestia aia care vine, ce-o mai fi și ea, și de la stresul pe care mi-l provoacă, mă ia cu rău de la stomac.

Când mi se dezvăluie în cele din urmă, instinctele mele țipă că totul are să se schimbe. Fiecare lucrușor pe care l-am luat de bun are să fie amenințat.

Schimbarea poate fi palpitanță, dar ce simt eu e o greutate care începe să coboare asupra mea și mă tem de ce are să vină.

***

Bâzz, bâzz, bâzz. Telefonul aleargă pe birou, făcându-mă să sar ca arsă. De douăzeci de minute încerc să citesc ultima pagină a unui raport, dar cuvintele îmi înoată pe dinaintea ochilor. Nu vreau să răspund fiindcă numai ca să stau liniștită să citesc am nevoie de toată energia mea, darămite să mai și

stau de vorbă. Poate că mai poate aștepta. E prea târziu să fie șeful meu și dau ochii roată constatând că toți ceilalți au plecat acasă.

Îmi retrag mâna de deasupra lui și mă aplec în schimb să văd identitatea apelantului. E sora mea, Hannah. Intru instantaneu în panică și mi se usucă gura când iau telefonul și mi-l apăs pe ureche. La momentul actual, ea e un motiv constant de îngrijorare și tot timpul se întâmplă ceva, fiindcă o ține numai într-o criză emoțională. Hormonii sunt răspunzători de multe, nu?

Vocea mi-e inegală, un găjâit pe care abia mi-l recunosc.

— Ce e, Hannah?

Fac o pauză să-mi dreg glasul.

— E totul în regulă?

Bufl! face inima mea lent, ca și cum ar fi mecanică și ar avea nevoie să fie întoarsă. Știu c-ar fi trebuit să închei lucrul acum o oră și să mă duc acasă ca să mă bag sub plapumă, ca să aștept să-mi treacă durerea.

— Fern, nu-mi vine să cred că ești încă la muncă! Știi ce oră e?

Ceața durerii din jurul meu se mai împrăștie un pic când inflexiunea caldă din vocea ei mă asigură că e bine.

— P... plec în curând.

Închid ochii ca să mă lupt cu greața, când mă străbate încă un val de durere – până și dinții mă dor acum –, îmi relaxez umerii ca să scap de tensiunea din gât, dar asta nu mă ajută.

— Sunt cu Aiden. Trebuie să vii numaidecât acasă. Am verificat biletul de loterie prins de ușa frigiderului cât te așteptam.

Aud o învălmășeală de voci pe fundal, ceea ce mă derutează pentru că mă zbat să-i pricep vorbele.

— Bilet? Ce bilet?

A! Cel pe care l-am cumpărat vineri de la supermarket. E... luni, ba nu, marți. Mi se derulează zilele în minte fără vreo legătură cu ceva.

— Ei?

Râde, iar încântarea îi pițigăiește vocea și mă face să tresar.

— Ei ce?

Senzația că-mi plesnește capul de durere e cruntă acum și-mi dau seama că, dacă nu iau o pastilă de migrenă, o să cad pe jos.

— Fern, pari pe jumătate adormită. Ți-a ieșit doar un număr, dar la naiba, ai câștigat la Tragerea Milionarilor!

Începe să mi se agite stomacul și pic în față, răvășită de durere, până dau cu fruntea de birou.

— Ce frumos! Spune-i lui Aiden că ajung în curând acasă, promit!

Click.

De ce e Hannah la mine? De ce nu e la facultate? Atunci îmi aduc aminte că e vacanța de Paști. E în regulă. Acum nu mai trebuie decât să ajung acasă întregă.

***

— Arăți groaznic, Fern. Te lupți cu un atac de migrenă?

Dau din cap că da, lăsându-mi geanta să cadă pe podea și mă pleoștesc recunoscătoare pe unul dintre scaune. Se pare c-am ratat o petrecere. Barul pentru mic dejun e plin de pahare, două sticle deschise de Prosecco și o varietate de gustări.

Aiden mă fixează cu privirea.

— Ceai? Întreabă el cu blândețe.

— Da, te rog.

Îmi simt trupul greu acum că durerea e sub control, dar efectele secundare nu-s plăcute. Bărbia, gâtul și umerii mi le simt julite, ca și cum m-aș fi lovit cu putere de ceva. Măcar nu mi se mai agită stomacul.

— Unde-i Hannah?

— A trebuit s-o taie, că se întâlnea cu colega ei de cameră la o pizza, mai ții minte? Maică-ta și taică-tu au trecut să aducă haina pe care-ai uitat-o la ei acasă după prânzul de duminică și s-au oferit s-o ia cu mașina.

A, da!

— Și băaturile? întreb arătând din cap spre dezordinea de care a început să se ocupe Aiden.

— Georgia de alături a bătut la ușă să ne salute când a văzut mașina părinților tăi parcată pe alee. Hannah tocmai verificase rezultatele loto pe telefon și era înflăcărată de la veste. I-a dat SMS lui Steve să vină și el, după ce a zis Georgia că mai rămâne să bea un pahar. Adunarea s-a transformat într-o mică sărbătorire și am sperat c-o să intri și tu pe ușă.

Vine cu o cană de ceai și mi-o pune în față, pe masă.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, adaugă el degajat, ca și cum n-ar fi mare lucru.

Scuzele au însă o undă de vinovăție, iar Aiden îmi evită privirea.

Oare crede că am stat departe de el intenționat? În cei șapte ani de când suntem căsătoriți nu ne-am mai certat la micul dejun. De fapt, ne certăm rareori, dar în ultima vreme... Încep să mă simt de parcă nu l-aș mai cunoaște.

— Trebuie că te simți chiar groaznic dacă nici măcar gândul a unui milion de lire care-ți intră în cont nu-ți stârnește un zâmbet. Ai avut migrenă toată ziua?

Își încrețește fruntea și reacția lui îmi merge la inimă. Îi iubesc fiecare centimetru din fața expresivă, inclusiv cicatricea alb-argintie de pe frunte, o amintire a unui copilăș neastâmpărat care-i scotea pe toți din minți cu șotiile lui – sau cel puțin așa mi s-a povestit. Și ochii ăia căprui-verzui, și părul ăla castaniu închis, tuns scurt, pe care nu îndrăznește să-l lase

să crească fiindcă are personalitatea lui, mi s-au întipărit în minte. Pentru o fracțiune de secundă, ceea ce văd dinaintea ochilor nu e bărbatul de 29 de ani, ci acela care era când ne-am cunoscut. Un băiat de 17 ani care se credea deja bărbat. În zilele acelea, avea doar două fire de păr pe piept și acum are nevoie de epilare ca lumea, cu ceară, după părerea mea. Gândurile care-mi aleargă prin cap mă fac să zâmbesc.

— Mai mult sau mai puțin, recunosc.

— Ar fi trebuit să suni. Nu-mi place să te știi la volan când ești în starea asta.

— În starea asta?

Mă încrunt privindu-l, pentru că mi-e greu să-i pricep vorbele.

Văzându-i îngrijorarea întipărită pe față mi se declanșează o amintire de azi-dimineață. Se plimba de colo până colo cu pași apăsați și eu simțeam că pur și simplu așteaptă să plec. Prezența mea părea să-l enerveze, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg. Nu făcusem decât să-l întreb ce se întâmplase.

— Când ai un atac în toată regula, iubito. Nu-ți dai mereu seama că ți-e afectată judecata. Mai ții minte când ți-ai lipit mașina de stâlp pe când intrai în garaj?

A fost un singur incident. Probabil acum cinci ani. Da, în ziua aia n-ar fi trebuit să încerc să conduc eu spre casă. Îmi uitasem tabletele și nu am vrut să provoc agitație.

Am moștenit durerile astea îngreșătoare de la tata, care m-a prevenit că stresul e un factor declanșator important pentru el. Ceea ce nu m-a ajutat cu nimic. Cine poate să evite stresul?

Mi-aduc aminte că am fost nevoită să-mi abandonez mașina înainte să intru clătănându-mă pe picioare. Aiden s-a întors și m-a găsit prăbușită pe podeaua holului. În dimineața următoare, mi-a zis că l-am speriat și m-a pus să promit că n-o să mai risc așa.

Ei bine, măcar îi mai pasă, ceea ce mă alină, bănuiesc, indiferent de ce s-o întâmpla între noi.

Se așază dintr-o parte pe scaunul de vizavi de mine cu o mutră spășită.

— Hannah avea dreptate, am verificat eu însumi biletul de două ori. Am câștigat, Fern.

Cuprind cana de ceai cu mâinile și o țin așa câteva secunde, lăsând căldura care aproape mă opărește să-mi producă un șoc care să mă mai trezească la viață. Pastilele de migrenă mi-au pus surdina simțurilor, de parcă aș fi ușor deconectată, o neclaritate care nu se dă dusă. Îmi retrag mâinile și le las să cadă în poală. Mă furnică degetele, așa că e bine să simt ceva ce mă trage brusc înapoi, în prezent.

„Nu-s decât bani” – cuvintele îmi sar în minte, nechemate. Banii n-au să repara faptul că s-a schimbat ceva la Aiden și că mă tem că nu mă mai iubeste.

— O să ne putem plăti ipoteca. Și să rezolvăm și cărțile de credit.

Se oprește. Vorbește pe un ton blând și, urmărindu-i expresia, văd că înțelege că încă n-am asimilat informația. Creierul meu nu pare în stare să reacționeze la cuvinte pe moment și mă uit la el cu ochii goi.

— Hai! Nu de ceai ai tu nevoie, ci de somn.

Se scoală în picioare și din doi pași mari ajunge lângă mine, iar brațele lui puternice mă ridică de pe scaun și mă ghidează spre ușă.

— Promite-mi că n-ai să mai riști iar, prostuțo! Oi fi tu superfemeie, Fern, dar bănuiesc că până și superfemeia mai are câte o zi liberă din când în când. Toți avem nevoie de un pic de ajutor câteodată și pentru asta mă aflu eu aici.

Aveam nevoie s-o aud. Oho, și câtă nevoie! Cuprinsă de brațele lui, un sentiment de ușurare că sunt salvată îmi permite

să mă relaxez. Ca un balon care se dezumflă, brusc mă simt goală și soțul meu este stăpân pe situație. Sprijinul meu mi-e în continuare sprijin.

Aiden mă pune pe pat și mă ajută să mă dezbrac. Imediat ce mi se afundă trupul în cearșaful moale și răcoros, iar capul îmi atinge perna, mă simt transportată ca prin farmec. Întunericul e ca un cocon și eu îl primesc bucuroasă.

Nu-i visul oricui... un câștig?

Georgia se uită la mine pe deasupra cunii ei de cafea, cu sprâncenele unite a îngrijorare.

— Cum adică provoacă o problemă? E mult de gândit la ce să faci cu o sumă considerabilă de bani picați din cer, dar nu sunt sigură că asta e o problemă. Dacă este, atunci cu siguranță e una care pe mulți nu i-ar deranja s-o aibă.

Își dă pe spate claia de bucle roșcate și ochii ei albaștri sfredelitori îi caută pe ai mei.

Oftez. Mă simt de parcă eu și cu Aiden n-am mai vorbit de nimic altceva în ultimele două săptămâni. O încasare bruscă de bani, am descoperit eu, nu-ți alungă, ca prin farmec, instantaneu problemele. Familia și prietenii noștri, colaboratorii presupun că suntem într-un soi de stare de euforie. Adevărul însă e că nu suntem și știu că asta sună lipsit de recunoștință.

— E complicat, Georgia, recunosc eu.

Își pune cana pe masă ca să transmită că mă bucur de toată atenția ei.

— Hai, descarcă-te! Dacă în mine nu poți să ai încredere, atunci nu poți să ai în nimeni. Suntem prietene de atâta amar de vreme că știi că te susțin orice-o fi.

E greu de exprimat în cuvinte și durează câteva minute până să-mi adun gândurile răzlețe.

— Cred că Aiden trece prin vreun soi de criză. Nu se numește burnout în ziua de azi? Știi tu, când oamenii se bagă într-o stare de epuizare afectivă, fizică și mintală. Viața noastră pare să fie în aer chiar în momentul ăsta. Aiden consideră mereu că trebuie să meargă înainte, nimic din ceea ce face nu e destul în ochii lui, ceea ce e o nebunie, fiindcă o ține tot așa cu rezervorul aproape gol și e nefericit din cauza asta.

În clipa în care termin de vorbit nu-mi vine să cred c-am zis-o cu glas tare. Îi pică fața Georgiei, care rămâne cu gura căscată preț de o clipă înainte să și-o închidă la loc.

— Mereu l-am privit ca omul pe care te poți baza și mi-am dorit să-i semene și Steve un pic mai mult. Nicio clipă nu m-am gândit cât de stresant ar putea să fie așa ceva. Știu că organizația de binefacere contează foarte mult pe el, fiindcă are capacitatea de a-i motiva pe alții. Știi cum se zice: dacă vrei să faci ceva, roagă un om ocupat.

— Bănuiesc că, parțial, e și vina mea. Ne-ar plăcea să avem un copil la un moment dat, dar ne scădeau economiile. Apăreau ocazii la serviciu și eu eram în cursa pentru promovare. Era un moment să fac un efort în plus și să dovedesc că mă descurc.

— Acum, desigur, banii nu mai sunt o problemă, deci poți s-o lași mai moale.

O remarcă destul de corectă, doar că Georgia nu înțelege că n-a fost vorba numai de bani. A fost vorba și de recunoaștere și am făcut ceea ce trebuia ca s-o obțin.

— Dacă n-aș fi fost atât de concentrată pe direcția în care mă îndreptam, poate c-aș fi observat că totul devine un pic prea mult pentru el.

E prima oară după ani buni când mi-am permis să-mi recunosc temerile. Până acum au fost o îngrijorare evazivă

ce-mi plutea în minte. Pe măsura trecerii săptămânilor și lunilor, au început să se adune însă bucățile disparate și ceea ce încep să înțeleg e tulburător.

— E un pic neașteptat, recunosc, deși el n-a fost tocmai vesel ca de obicei în ultima vreme. Un pic... îngândurat, poate, asta am remarcat, zice Georgia.

Mai că văd cum i se învârt roțițele în minte cât stăm noi așa și realizez posacă faptul că semne sunt de ceva vreme.

— Nu mai vorbim de viitor, numai de chestii de zi cu zi. Suntem căsătorii de șapte ani și nu pot să nu mă întreb dacă și asta are ceva de-a face cu chestiunea, recunosc eu.

Georgia zâmbește.

— Mâncărimea de după șapte ani de căsnicie? E pe bune?

— Punctul de la care se presupune că se instalează plictiseala, se pare. Pur și simplu, n-am crezut că are să ni se întâmple și nouă. Ce proastă am fost să presupun că tăcerea lui Aiden înseamnă că încă ne mai străduim să atingem aceleași scopuri! A devenit retras, ceea ce e un semn de avertizare la care ar fi trebuit să reacționez din capul locului.

— E genul de om care încearcă mereu să se autodepășească, pricep, dar tu ești centrul lumii lui, Fern.

— Iar el e centrul lumii mele, dar zilele astea n-avem treabă decât cu serviciul sau familia. Am încetat să ne mai deranjăm să ne îmbrăcăm frumos să ieșim într-o seară la întâlnire ca să ne bucurăm să fim împreună. Venim acasă oboșiți și vegetăm în fața televizorului, iar în weekenduri fie facem ceva legat de organizația de binefacere, fie lucrăm la casă, fie mergem în vizită la familia mea.

— N-a... ăă, n-a făcut nimic prostesc, nu? Adică, ai auzit de...

Georgia se încruntă și mai tare.

— Nu, nu. Nu-i asta, cel puțin, nu cred c-a avut o aventură sau ceva pe-acolo. Măcar aș simți-o, nu?

Georgia ridică din sprâncenele care-i dispar în buclele spiralate.

— Păi voi sunteți o pereche de dependenți de muncă și de aceea ați și fost, probabil, atât de apropiați, pentru că vă înțelegeți unul pe altul. Poate că aveți nevoie de o pauză, o mică vacanță ca să vă bucurați nederanjați de niște timp împreună.

— Aș vrea eu să fie atât de simplu, dar mă tem că asta ne-ar da peste cap. Să fim împreună douăzeci și patru de ore când el e atât de sensibil ar însemna o presiune în plus.

— A, înțeleg ce vrei să spui! Cumva înfrunțați problema fără ocolișuri fiindcă nu există nimic care să vă distragă. Fir-ar, asta da situație neplăcută, nu?

Ei bine, are dreptate aici. Cum să explic ceva ce-i făcut dintr-un catralion de ciudățenii disparate? Izolate, nu înseamnă nimic, la un loc înseamnă ceva, dar ce anume?

— A fost atât de morocănos în ultima vreme că n-a fost momentul potrivit să vorbim pe șleau. Așa mai trece o săptămână și distanța dintre noi se tot mărește.

— Voi doi obișnuiți să vă simțiți bine împreună, ceea ce era frumos de văzut. Mă simt prost că n-am observat că s-a schimbat ceva. Nu-s cine știe ce prietenă, nu-i așa?

Acum am făcut-o să se simtă vinovată și nu asta e problema aici. Aiden a devenit lipsit de entuziasm la fiecare încercare a mea de a mă apropia de el. Partea frustrantă e că nici măcar nu pot spune cu precizie când a început schimbarea. Alunecarea de la încântarea aia care ne înfiorează când suntem singuri la o existență comodă, aproape banală. Îmi vine să plâng.

Georgia ia cana și soarbe din cafea, reflectând la cuvintele mele. E chinuitor.

— Steve și cu mine n-avem timp nici măcar să ne gândim la trecutul printr-o perioadă de stagnare în căsnicie din cauza copiilor. Nu ne putem gândi decât la cât somn mai apucăm,